

Ở Đà Lạt Ngộ Thiệt

Ở Đà Lạt của tôi nay Cà Phê ngộ thiệt: Ai ai cũng cần thiết...ngồi Cà Phê thật sang!

Người ta vào Nhà Hàng không thích bằng vào Quán: đèn một nửa tối, sáng; ghế ngồi muốn ngã lưng...

Ly cà phê xây chừng nếu là đen có sữa, nó đầy hơn một nửa...nhưng đầy tràn bờ môi!

Tôi vào kiếm chỗ ngồi. Quán chưa đông, thừa chỗ, tôi tha hồ chọn lựa...và cảm ơn, một mình.

Nhạc mở vừa âm thanh. Nắng chỉ vừa lấp lánh mà Đà Lạt đủ lạnh...trọn vẹn cho mơ màng...

Ngó ra phố, hàng hàng, lớp lớp là du khách, tôi nghe tiếng lách cách / ai khua muống bàn trong...

Dưới bức tranh, cảnh rừng, có ba người con gái, đẹp, không cần nói lại, nói thêm chỉ là xinh...

Tôi nhớ rất thành linh / hai câu thơ...tôi nhớ: "Cao như thông vút, buồn như liễu, nước lặng, mây ngừng...ta đứng yên!" (*) .

Ba cô ấy là Tiên? Ba cô ấy là Thánh? Đà Lạt vừa đủ lạnh...thèm ơ...bếp lửa hồng!

Không! Má hồng thôi, biết không? Trong quán không có gió, chỉ ba đóa hoa nở...má hồng như màu hoa!

Đà Lạt. Tôi đi xa
về vẫn là cảnh cũ...
bây giờ càng thêm nhớ
nếu lát lại đi xa?

*

T
hơ tôi...dễ thương mà! Chép đây, cho ai đọc? Ai cao như thông vút...rừng thông ơ ngày xưa!

Đà Lạt tôi...giấc mơ. Tôi hoài hoài như vậy! Không biết ba người ấy là Tiên hay là Hoa?

Ly cà phê tôi hòa tình ơ là Tổ Quốc! Tưởng tượng ai tha thướt, mây đùa mây Langbian...

Ba cô gái cười duyên, Trời ơ là tôi nhớ!

Trần Vấn Lậ

(*) Thơ Lưu Trọng Lư: "Cao như thông vút, buồn như liễu, nước lặ mây ngừng...ta đứng yên!".